

CLOSER – Een duo-tentoonstelling met werk van Carlos Caballero & Lena Marie Emrich

Opening vrijdag 19 september 2025

17:00 - 21:00

Open

zaterdag - zondag

14:00 - 18:00

Openingsuren tijdens het

WONDER FESTIVAL

16.10 - 02.11.2025

donderdag - vrijdag

14:00 - 18:00

zaterdag - zondag

10:00 - 18:00

Openingsuren tijdens

KORTRIJK ART

24. - 25. - 26. oktober 2025

10:00 - 18:00

Artist Talk

zondag, 26 oktober 2025

om 11:00

Els Wuyts in gesprek met de kunstenaars Lena Marie Emrich en Carlos Caballero

Closer

De titel van de tentoonstelling *Closer* verwijst naar de gelijknamige film van Mike Nichols uit 2004, waarin intimiteit en afstand voortdurend worden heronderhandeld. In de basis roept het woord ideeën op van nabijheid of verbinding, letterlijk en conceptueel. Als geheel biedt de duo-tentoonstelling dan ook geen oplossing, maar stelt een vraag die balanceert tussen toenadering en afstandelijkheid: dichterbij komen betekent ook geconfronteerd worden met ambiguïteit. *Closer* reflecteert over die paradox, want hoe dichterbij je bij iets of iemand komt, hoe meer je je bewust wordt van wat je niet kunt aanraken of volledig begrijpen. Het is bijna alsof echte intimiteit altijd een vleugje mysterie of onbereikbaarheid met zich meebrengt, als een oefening tussen het verlangen naar contact en de erkenning dat er altijd iets ongrijpbaars blijft.

Closer ontvouwt zich in het spanningsveld tussen taal en stilte, tussen wat wordt aangeboden en wat verborgen blijft. Ze suggereert nabijheid – fysiek, emotioneel, communicatief – maar bevraagt die tegelijkertijd. Samen stellen **Carlos Caballero** en **Lena Marie Emrich** de vraag: hoe dichtbij moet je zijn om écht contact te maken, met een ander, met een vorm, met een gedachte? En misschien ook: Is dat ooit mogelijk? Of blijft er altijd iets tussenin en ongrijpbaar?

De film stelt dat “alles een versie is van iets anders”, een idee dat resoneert met het werk van de Duitse kunstenaar **Lena Marie Emrich**. Haar praktijk beweegt zich vloeiend tussen conceptueel onderzoek, beeldhouwkunst, performance en stage design voor theater. Ze onderzoekt de sociale en esthetische rol van objecten en geeft ze een upgrade door middel van minimale, maar treffende transformaties. Haar sculpturale vormen ensceneren intimiteit, maar onthullen tegelijkertijd de ambiguïteit ervan, waarbij wisselwerkingen aangespoord worden en ontboezemingen circuleren. Tegelijk zijn ze eigenhandig vervaardigd en gepolijst met een materiële precisie. Alledaagse ervaringen van toenadering worden geconverteerd in een poëtische taal van verwachting en verwarring. Haar werk wordt internationaal gepresenteerd, zoals recent in Import Export Gallery, Warschau (2025), Office Impart, Berlijn (2024), Sainte Anne Gallery, Parijs (2023) en het Sprengel Museum, Hannover (2021). **En nu stelt ze voor het eerst tentoon in België, Kortrijk (2025).**

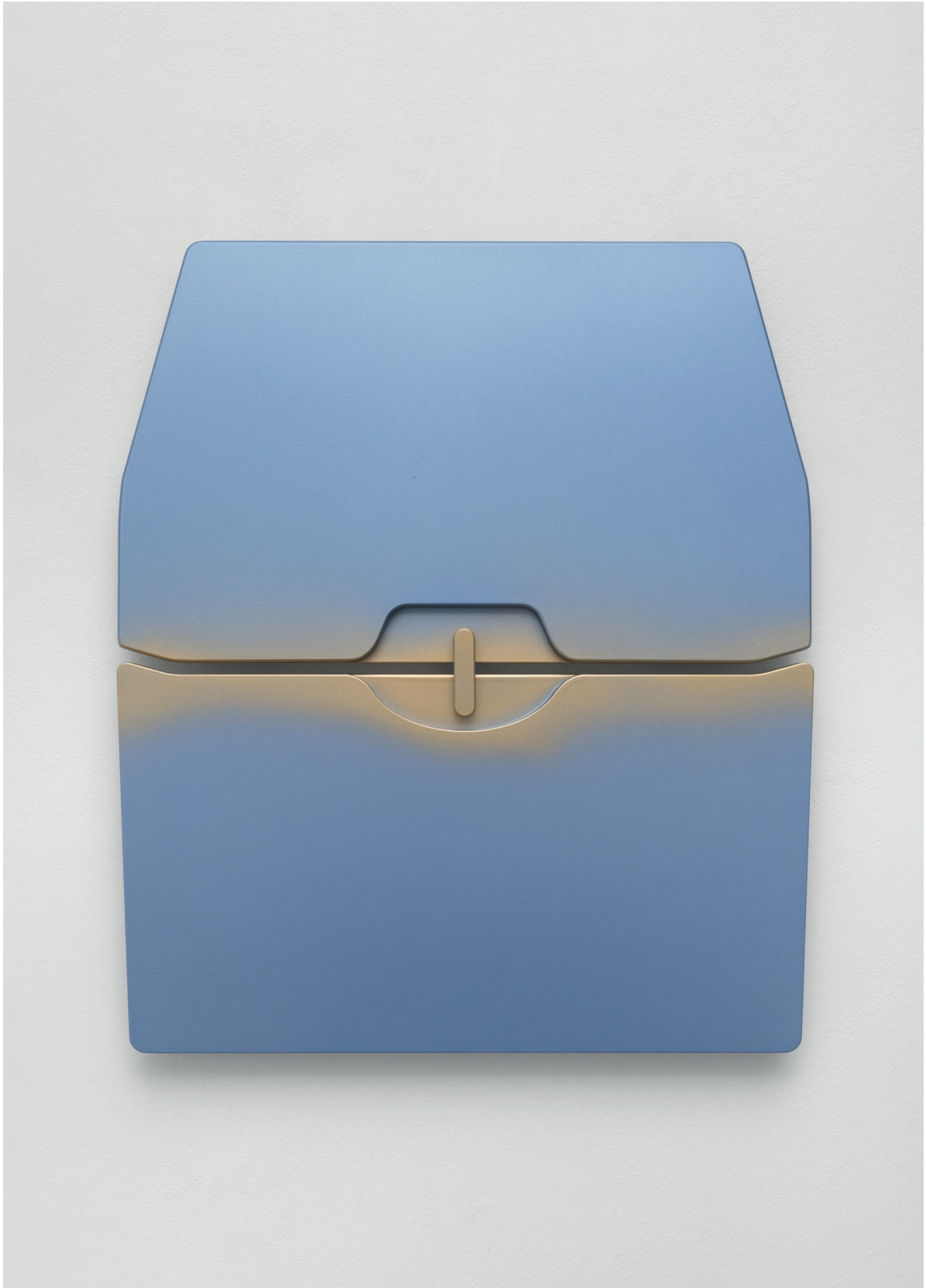
Haar *Gossip Chairs* brengen mensen fysiek samen en creëren intimiteit, maar laten wat zich in die vertrouwdheid afspeelt over aan de verbeelding van de toeschouwer. De zitmeubels zijn ontworpen voor sociale interactie en geven ruimte om te spreken over mensen die (niet) aanwezig zijn. Verstrikt in hun slangachtige vormen komen morele kwesties aan bod, worden geheimen, roddels en geruchten onthuld als een fluisterend samenspel van passie en fatsoen. Gravures op de oppervlakken of aangereikte objecten kunnen een dialoog of discussie aanwakkeren, maar je kunt net zo goed weggijken. Zo ontstaat ruimte voor diverse perspectieven en interpretaties terwijl je toch dicht bij elkaar zit – in een tête à tête of als ménage à trois.

De *Airplane Window Series* speelt in op de ervaring van reizen en roept dromen op over verre bestemmingen of heimwee naar huis, al vanaf het moment dat je het vliegtuig instapt. De ovale vliegtuigramen, zorgvuldig opgebouwd uit drie lagen plexiglas, combineren een spiegelende laag tegen zonlicht, een tweede laag met kaartachtige gravures van vingerafdrukken, haar en wangafdrukken, en een derde laag met blauwe kleurovergangen. De *Back Seat Series* hertaalt die spanning van het onderweg zijn naar sculpturale vormen: opklapbare tafeltjes worden subtiele monumenten van verlangen en ontheemding. Beide reeksen komen tot leven door de beweging van de toeschouwer, reflecteren licht en roepen mogelijk emotionele reacties op. Het moment van opstijgen voelt als een illusie die werkelijkheid wordt, een onderdompeling te midden van de wolken, waar verbeelding, vrijheid en verlangen versmelten met de oneindige horizon.

In de film *Closer* herinnert een ander personage ons aan de ongrijpbare kwaliteiten van de schilderijen van **Carlos Caballero**: "Waar is de liefde? Ik kan haar niet zien, ik kan haar niet aanraken." Zijn werken laten zich niet eenvoudig duiden. Ze bieden een grammatica van vormen aan, maar geen directe vertaling. Ze houden de kijker op afstand, maar trekken je tegelijkertijd laag voor laag dichterbij, als een visuele taal die zich langzaam openbaart. De tekeningen en schilderijen, onberispelijk en precies uitgevoerd, ontvouwen zich tot een delicate, veelzinnige ruimte. Subtiele verschuivingen in vorm en oppervlak creëren een ritme dat dichterbij taal dan bij beeld ligt, als leestekens, pauzes of aarzelingen. Zo bewegen zijn werken tussen aanwezigheid en afwezigheid, en vragen ze aandacht voor wat niet direct zichtbaar of benoembaar is.

Als kunstenaar met Cubaanse roots, die aanvankelijk figuratief werkte, ontwikkelde hij na zijn studieperiode in Cuba, zijn verblijf in de Verenigde Staten en zijn aankomst in België een nieuwe, abstracte beeldtaal. Terwijl de verschillende talen eenzelfde alfabet kunnen gebruiken met dezelfde karakters, leerde hij samen met zijn nieuwe woordenschat ook een eigen cryptische stijl verkennen. Zijn werken, vaak klein van formaat stellen hem in staat om geconcentreerd te werken aan beelden die bijna geometrisch exact aanvoelen en weinig tastbare informatie prijsgeven. Organische vormen, getekend met inkt en grafiet in Moleskine-boekjes of geschilderd op papier en doek, balanceren tussen perfectie en imperfectie, controle en toeval.

Zijn ABC verschijnt in diverse gedaantes, als leestekens, grafische karakters of toetsen van een computer. Dit altijd verder ontwikkelende 'vocabulaire' manifesteert zich in gedempte kleuren en zorgvuldige composities van lagen, vlakken en figuren. De zachte gedempte kleuren in gelijkmatig aangebrachte acrylverf brengen rust en ondersteunen de spaarzame introductie van 'elementen' die, onafhankelijk van elkaar, een 'gesprek' aangaan. De motieven, als typografische of architecturale codes leiden je door een labyrinthisch verhaal, dat meer vragen oproept dan antwoorden biedt. Ze vormen een vloeiend universum dat ruimte biedt voor interpretatieve associaties, waarbij abstracte symbolen concrete verhalen suggereren en potentiële betekenissen aanreiken in een nog onbekende taal: *Concrete space, 3D glance, Emoji*.

Closer

The title of the exhibition *Closer* refers to the 2004 film of the same name by Mike Nichols, in which intimacy and distance are continually renegotiated. At its core, the word evokes ideas of proximity or connection – both literal and conceptual. Rather than offering a resolution, this duo exhibition poses a question that hovers between approach and detachment: to come closer also means to confront ambiguity. *Closer* reflects on this paradox – the closer you get to something or someone, the more acutely aware you become of what cannot be touched or fully understood. True intimacy, it seems, always carries a hint of mystery or elusiveness – a tension between the longing for connection and the acceptance that something will always remain just out of reach.

Closer unfolds within the tension between language and silence, between what is revealed and what remains hidden. It suggests closeness – physical, emotional, communicative – while simultaneously interrogating it. Together, Carlos Caballero and Lena Marie Emrich ask: how close must one be to truly connect – with another person, with a form, with a thought? And perhaps also: is that ever truly possible? Or will there always be something in between – intangible, elusive?

The film posits that “everything is a version of something else”, an idea that resonates with the work of German artist **Lena Marie Emrich**. Her practice fluidly moves between conceptual research, sculpture, performance, and stage design for theatre. She explores the social and aesthetic roles of objects, giving them an upgrade through minimal yet striking transformations. Her sculptural forms stage intimacy while simultaneously revealing its ambiguity, encouraging interactions and allowing confessions to circulate. At the same time, they are handcrafted and polished with material precision. Everyday experiences of closeness are converted into a poetic language of anticipation and confusion. Her work is presented internationally, most recently at Import Export Gallery, Warsaw (2025), Office Impart, Berlin (2024), DS Gallery, Paris (2023), and the Sprengel Museum, Hanover (2021). **And now, for the first time, she is exhibiting in Belgium, in Kortrijk (2025).**

Her *Gossip Chairs* bring people physically together and create intimacy, but leave what unfolds within that familiarity to the imagination of the viewer. The seating pieces are designed for social interaction between people, allowing space to talk about those who are (not) present. Entwined in their serpentine forms, moral questions emerge, and secrets, gossip, and rumours are revealed as a whispered interplay of passion and propriety. Engravings on the surfaces or offered objects may spark dialogue or debate—though one might just as easily look away. In this way, space arises for multiple perspectives and interpretations, even as you sit close together—in a *tête-à-tête* or a *ménage à trois*.

De *Airplane Window Series* speelt in op de ervaring van reizen en roept dromen op over The Airplane Window Series engages with the phenomenology of travel, summoning reveries of distant destinations as well as intimations of homecoming, beginning the moment one steps on board. The oval windows, meticulously composed of three strata of plexiglass, layer a reflective surface to temper sunlight, a second plane inscribed with cartographic traces of fingerprints, strands of hair and the ephemeral press of skin, and a final layer suffused with tonal blue gradients.

The *Back Seat Series* rearticulates this tension of transit into sculptural form. The foldable tray table—an object of banal utility—becomes here a subtle monument to longing and dislocation.

Both series are activated through the movement of the viewer, capturing and refracting light while inviting emotional and corporeal response. The instant of take-off is rendered as a perceptual threshold, where illusion attains the quality of reality—an immersion amidst the clouds in which imagination, freedom and desire converge with the boundless horizon.

In the film *Closer*, another character reminds us of the elusive qualities in **Carlos Caballero's** paintings: "Where is love? I cannot see it, I cannot touch it." His works resist straightforward interpretation. They offer a grammar of forms, yet no direct translation. They keep the viewer at a distance, while simultaneously drawing one closer, layer by layer, like a visual language that gradually reveals itself. The drawings and paintings, executed with immaculate precision, unfold into a delicate, multi-valent space. Subtle shifts in form and surface create a rhythm closer to language than to image—like punctuation, pauses, or hesitations. In this way, his works move between presence and absence, calling attention to what cannot be readily seen or named.

As an artist with Cuban roots, who initially worked figuratively, he developed a new abstract visual language following his studies in Cuba, his time in the United States, and his arrival in Belgium. Just as different languages may share the same alphabet and characters, he learned, alongside his new vocabulary, to explore a personal, cryptic style. His works—often small in scale—enable him to work with intense focus on images that feel almost geometrically exact, yet yield little tangible information. Organic forms, drawn in ink and graphite in Moleskine notebooks or painted on paper and canvas, balance between perfection and imperfection, control and chance.

His ABC appears in manifold guises: as punctuation marks, graphic characters, or computer keystrokes. This ever-evolving 'vocabulary' manifests itself in muted tones and carefully constructed compositions of layers, planes, and figures. The softly subdued colours of evenly applied acrylic paint create a sense of calm, supporting the sparing introduction of 'elements' that, independent of one another, enter into a 'conversation'. The motifs—typographic or architectural codes—guide the viewer through a labyrinthine narrative, raising more questions than it resolves. They form a fluid universe that opens space for interpretive associations, where abstract symbols hint at concrete stories and offer potential meanings in an as yet unknown language: *Concrete space, 3D glance, Emoji*.

CLOSER – A Duo Exhibition Featuring Works by Carlos Caballero & Lena Marie Emrich

‘CLOSER’ brings together two artists who each explore the tension between proximity and distance in a highly refined way. In this duo exhibition, Carlos Caballero (Cuba) and Lena Marie Emrich (Germany) present works that centre on intimacy, abstraction and the power of the unspoken. **For Emrich, this marks her first exhibition in Belgium.**

The title refers to *Closer*, the film by Mike Nichols, in which interpersonal relationships are in constant flux. Similarly, this exhibition renegotiates proximity and distance—visually, conceptually and emotionally. The works unfold between language and silence, between revelation and concealment.

Lena Marie Emrich (b. 1991, Göttingen, Germany) is a sculptor working between Belgium and Germany. Her practice moves fluidly between conceptual research and material precision, often merging sculptural form with fragmentary poetics. Emrich explores the social and aesthetic roles of rigid objects, subtly upgrading them through minimal but pointed interventions. Collaboration and a deep engagement with systems of value, protection, and presence are central to her work.

Her exhibitions include Import Export Gallery, Warsaw (2025), Office Impart, Berlin (2024), DS Gallery, Paris (2023), Kunsthalle Osnabrück, Kunstverein Göttingen, Kunstraum LLC, New York, and the Sprengel Museum, Hannover.

Her work is held in several public and private collections, including the Sprengel Museum, Burger Collection, Giancarlo Ligabue Foundation, ADAC Collection, and Marval Collection.

Carlos Caballero (° 1983, Camagüey, Cuba) lives and works in Ghent, Belgium. His ‘silent’ oeuvre is like a fresh ripple of water, floating on the processing of nuances, details and compositional-spatial shifts, both in terms of color and motif. His paintings are usually of a small size; a format that allows him to work in a concentrated and precise manner. The images appear immaculate, almost geometrically exact and reveal very little tangible information. The viewer finds him- or herself in a thin dialogue with a visual language that remains cryptic-abstract. And yet, when putting your patience to the test, it becomes clear that the motifs in the paintings refer partly to typography and the suggestions of architectural details. Carlos Caballero’s paintings don’t ‘cry out’ this information; the use of softly and evenly applied acrylic paint brings peace and allows the (attentive) viewer to narrate the story.

The monochrome, flat paint lends itself perfectly to the sparse introduction of ‘elements’ that, independent of each other, start a ‘conversation’. One could describe this ‘living’ oeuvre, constant and slowly progressing, as a linear pictorial sequence.

His work is held in several public and private collections, including 21c Museum, Louisville, Kentucky, US, Collection Flemish Community, S.M.A.K. (Museum Collection, Ghent), Belgium

CLOSER – Een duo-tentoonstelling met werk van Carlos Caballero & Lena Marie Emrich

‘CLOSER’ brengt twee kunstenaars samen die elk op een uiterst verfijnde manier het spanningsveld tussen nabijheid en afstand onderzoeken. In deze duo-tentoonstelling tonen Carlos Caballero (Cuba) en Lena Marie Emrich (Duitsland) werken waarin intimiteit, abstractie en de kracht van het onuitsprokene centraal staan. **Voor Lena Marie Emrich is het haar eerste tentoonstelling in België.** De titel verwijst naar de film Closer van Mike Nichols, waarin onderlinge verhoudingen constant verschuiven. Ook in deze tentoonstelling worden nabijheid en afstand voortdurend heronderhandeld – visueel, conceptueel én emotioneel. De werken ontvouwen zich tussen taal en stilte, tussen onthulling en verborgenheid.

Lena Marie Emrich, (°1991, Göttingen, Duitsland) werkt als beeldhouwer tussen België en Duitsland. Haar praktijk beweegt zich vloeiend tussen conceptueel onderzoek en materiële precisie, waarbij ze sculpturale vormen vaak vermengt met fragmentarische poëzie. Emrich onderzoekt de sociale en esthetische rol van rigide objecten en transformeert die subtiel door minimale, maar gerichte ingrepen. Samenwerking en een diepe betrokkenheid bij systemen van waarde, bescherming en aanwezigheid staan centraal in haar werk.

Ze exposeerde onder meer bij Import Export Gallery (Warschau, 2025), Office Impart (Berlijn, 2024), DS Gallery (Parijs, 2023), Kunsthalle Osnabrück, Kunstverein Göttingen, Kunstraum LLC (New York) en het Sprengel Museum (Hannover).

Haar werk maakt deel uit van verschillende publieke en privécollecties, waaronder het Sprengel Museum, de Burger Collection, de Giancarlo Ligabue Foundation, de ADAC Collection en de Marval Collection.

Carlos Caballero, (°1983, Camagüey, Cuba) leeft en werkt in Gent, België. Zijn ‘stille’ oeuvre doet denken aan een frisse rimpeling op water, voortkomend uit een verfijnd spel van nuances, details en compositorisch-ruimtelijke verschuivingen – zowel in kleur als in motief. Zijn schilderijen zijn doorgaans klein van formaat, een schaal die hem toelaat om geconcentreerd en precies te werken. De beelden ogen onberispelijk, bijna geometrisch exact, en onthullen nauwelijks tastbare informatie.

De toeschouwer betreedt een fragiele dialoog met een beeldtaal die cryptisch en abstract blijft. Toch wordt het bij aandachtig kijken duidelijk dat de motieven deels verwijzen naar typografie en de suggestie van architecturale details. Caballero’s werk ‘schreeuwt’ deze referenties niet uit – de zacht en egaal aangebrachte acrylverf brengt rust en laat ruimte aan de toeschouwer om het beeldverhaal zelf te laten ontvouwen.

De monochrome, vlakke schilderwijze leent zich uitstekend voor het spaarzaam toevoegen van ‘elementen’ die onafhankelijk van elkaar een visueel gesprek aangaan. Zijn oeuvre, langzaam maar gestaag in ontwikkeling, laat zich beschrijven als een lineaire, picturale sequentie.

Zijn werk is opgenomen in diverse publieke en private collecties, waaronder het 21c Museum (Louisville, Kentucky, VS), de Collectie Vlaamse Gemeenschap en het S.M.A.K. (Stedelijk Museum voor Actuele Kunst, Gent).

CLOSER — Une exposition duo avec des œuvres de Carlos Caballero & Lena Marie Emrich

‘CLOSER’ réunit deux artistes qui explorent, chacun à leur manière raffinée, la tension entre proximité et distance. Dans cette exposition duo, Carlos Caballero (Cuba) et Lena Marie Emrich (Allemagne) présentent des œuvres où l’intimité, l’abstraction et la force du non-dit occupent une place centrale. **Il s’agit de la toute première exposition d’Emrich en Belgique.**

Le titre fait référence au film Closer de Mike Nichols, où les relations humaines sont constamment réajustées. De la même manière, cette exposition reconsidère sans cesse les notions de distance et de rapprochement — sur les plans visuel, conceptuel et émotionnel. Les œuvres s’articulent entre langage et silence, entre dévoilement et dissimulation.

Lena Marie Emrich (née en 1991 à Göttingen, Allemagne) est une sculptrice installée entre la Belgique et l’Allemagne. Sa pratique oscille avec élégance entre recherche conceptuelle et précision matérielle, combinant souvent formes sculpturales et poésie fragmentaire. Emrich interroge le rôle social et esthétique des objets rigides, qu’elle élève subtilement par des interventions minimalistes mais stratégiques. Sa démarche repose sur la collaboration et un engagement profond envers les systèmes de valeur, de protection et de présence.

Elle a exposé, entre autres, à Import Export Gallery à Varsovie (2025), Office Imparte à Berlin (2024), DS Gallery à Paris (2024), Kunsthalle Osnabrück, Kunstverein Göttingen, Kunstraum LLC à New York et le Sprengel Museum à Hanovre.

Son travail figure dans plusieurs collections publiques et privées, notamment le Sprengel Museum, la Burger Collection, la Giancarlo Ligabue Foundation, la ADAC Collection et la Marval Collection.

Carlos Caballero (né en 1983 à Camagüey, Cuba) vit et travaille à Gand, Belgique. Son œuvre silencieuse fait vibrer l’eau par nuances, détails et déplacements spatiaux et chromatiques. Ses tableaux, généralement de petit format, lui permettent un travail concentré et précis. Les images apparaissent impeccables, presque géométriquement exactes, et délivrent peu d’informations tangibles. Le spectateur entre dans un dialogue subtil avec un langage visuel cryptique et abstrait.

Pourtant, ceux qui prennent le temps d’observer remarqueront que certains motifs évoquent la typographie et suggèrent des détails architecturaux. Les œuvres de Caballero ne proclament rien ; leur application douce et uniforme d’acrylique instille un sentiment de calme et invite le regard attentif à raconter l’histoire.

La couche monochrome et plane de peinture se prête particulièrement à l’introduction discrète d’« éléments » qui, individuellement, entament une conversation visuelle. Cette œuvre vivante, constante et lente, pourrait être décrite comme une séquence d’images linéaire.

Son travail fait partie de plusieurs collections publiques et privées, notamment le 21c Museum de Louisville (Kentucky, États-Unis), la Collection de la Communauté flamande et le S.M.A.K. (Musée des Beaux-Arts, Gand), Belgique.